

Ехъ, Петре, тѣ сж дребни работи, азъ кога го видя, щж му кажа да та напои съ едно гърне вино, че да си прихванишь и да го простишь. И дядо попъ пакъ са навелъ надъ работата си. Като чюлъ Хитъръ Петъръ тѣзи управа, лепва на дяда попа една плесница по опянатій му вратъ и му казва: Кога единъ плесникъ са отплаща съ едно гърне вино, то сега и азъ съмъ ти борчлия това, зато земи моето гърне отъ чорбаджіева синъ, кому твойта дума по-минува, че си прихвани и ти за тѣзи плесница.

V.

—Петре! Като си толко хитъръ, знаешъ ли да вадишь лесно зѣбъ? Попиталъ Петра единъ протичакъ селенинъ, който охкалъ отъ зѣбоболие. Знаемъ зеръ. казалъ Хитъръ Петъръ, сѣдни тукъ на това столче, че азъ щж го извадя твърдѣ лесно; нѣ глѣдай да са не шегуваме, защото съ болка шегата не бива. Селенинътъ са утоморилъ на стола и Хитъръ Петъръ са валовилъ на работата. Той подострилъ едно колче, забилъ го въ земята прѣдъ селенино, осукалъ единъ якъ конецъ, втрзалъ едина му край у колчето, оптегналъ го и съ другія край яката свързалъ расклатенія зѣбъ. Полегичка той отишелъ иснодиръ селенина и силно го бодва отзадъ съ една игла. Селенинътъ отъ болка подскочилъ и зѣбо отхвъркналъ единъ раскрачъ на далечъ.—Пжй рѣкълъ той, ма-ла че дѣлагъ коренъ ималъ този зѣбъ, га че са притржгана съ бодежъ чакъ изъ отзаде ми.

VI.

Една мръсна, нѣ остра чифутяга, който чю-